

Nar at have opholdt sig her i Landet gifter sig her og derefter bliver boende her i Landet, er det et tilstrækkeligt Indicium for, at vedkommende har taget fast Hjem her, saaledes som Loven fordrer, og hvis denne Antagelse maatte være rigtig, er der som sagt ikke færre end 114, der ganske have tilfidesat den nævnte Bestemmelse i Børnepligtsloven. Der er selvfølgelig i de enkelte Tilfælde Bemærkninger om, hvorfor de ikke have meldt sig til Lægdsrullen, og enkelte have da paastaet, at de have opfyldt deres Børnepligt i deres Fædreland, men have intet som helst godgjort i saa Henseende. De fleste sige, at de ikke have kendt denne Bestemmelse. Det er jo en Undskyldning, som efter Udvalgets Mening i Reglen ikke kan gælde. Uagtet det saaledes fra Udvalgets Standpunkt maa anses for at være alt andet end i sin Orden, at de, der komme og ansøge om at blive ligestillede med danske Statsborgere, tilfidesætte den borgerlige Pligt, som de have at opfylde ifølge Børnepligtsloven, tror Udvalget dog ikke, at der paa Grundlag af, hvad der foreligger, er Grund til at foretage noget mod disse Ansøgere. Der er i en lang Række vist stor Vemfældighed med Hensyn til dette Spørgsmaal, og den højtærede Justitsminister udtalte i Stor, at Justitsministeriet ansaa det for tvivlsomt, om Udvalgets Antagelse om, hvad der fordræs for, at Udlændinge kunne siges at have taget fast Hjem her i Landet, var ganske rigtig, skønt den støttede sig til en tidligere justitsministeriel Udtalelse. Den højtærede Justitsminister mente, at kun i det Tilfælde, at vedkommende havde løst Næringsbevis eller Borgerkab, kunde hans Hensigt at blive her i Landet og tage fast Bopæl her anses for hævet over al Tvivl. — Dette i Forening med de andre Betragtninger, jeg har fremført, gør derfor, at Udvalget ikke gør nogen Indstilling i Andledning af denne Tilfidesættelse af Børnepligtsloven, og det uagtet der ikke er ganske saa af disse Ansøgere, mest Folk fra Sverige, som ligefrem synes forjættelig at have unddraget sig deres Børnepligt baade i deres eget Fædreland og her i Landet. Disse Ansøgninger ere fremhævede i Betænkningen, og jeg skal blot nævne det, som forekommer os at gøre disse Forhold ret betænkkelige. Der er f. Eks. Nr. 29, der har været bosat i Kjøbenhavn i 32 Aar fra sit 20de Aar, har giftet sig her og har været her hele Tiden senere. Nr. 30 har været bosat i Horsens, siden han var 23 Aar gammel, og har giftet sig, da han var 28 Aar gammel. Nr. 50 bosatte sig i Kjøbenhavn 23 Aar gammel og giftede sig samme Aar.

Nr. 84 bosatte sig i Kjøbenhavn 20 Aar gammel, giftede sig 22 Aar gammel og tog 27 Aar gammel Borgerkab; han har heller ikke opholdt sin Børnepligt eller meldt sig til den danske Lægdsrulle. Nr. 121 kom hertil 17 Aar gammel, giftede sig 28 Aar gammel. Saaledes kan jeg om fornødent oplyse om alle de i Betænkningen fremhævede Personer, der ere komne her ind i Landet i en saauung Alder og have været her saa længe, at det for det første er overordentlig tvivlsomt, om de have, eller næsten utvivlsomt, at de ikke have opfyldt deres Børnepligt i deres Fædreland, og det er endnu mere utvivlsomt, at de have tilfidesat den Pligt, de have over for den danske Stat til at melde sig til Lægdsrullen. — Nu kunde man ganske vist spørge, om der egentlig er nogen stor Karitet ved at saa disse Folk ind i den danske Hær. Dertil kan der jo svares, at Loven have vi nu en Gang, og hvorvidt man egentlig skal sætte Pris paa at saa den Slags Folk ind i den danske Hær, skal jeg ikke indlade mig paa at besvare. Men jeg kunde maaste ogsaa svare med et lignende Spørgsmaal, om der overhovedet er nogen stor Karitet ved at saa den Slags Folk til at være danske Statsborgere. Naar de ville være danske Statsborgere, forekommer det mig, at de ogsaa maa opfylde de samme Forpligtelser, som indfødte Danske have, og det have disse Folk i disse Tilfælde ikke gjort.

Af Ansøgerne er der to, der ikke have opnaaet 18 Aars Alderen, altsaa den personlige Myndighedsalder. Den ene er født af danske Forældre i Kangoon og kom for 7 Aar siden her til Landet. Den anden er født i Sverige og er 16 Aar gammel. Der foreligger imidlertid om disse to Ansøgere saa anbefalende Vidnesbyrd, at Udvalget ikke har fundet Betænkkelighed ved at anbefale dem til Indfødsrets Meddelelse.

Der er 41, der have opholdt sig en kortere Tid end 15 Aar her i Landet; blandt dem har Nr. 31 kun været her i 4 Aar, Nr. 86, Nr. 261 og Nr. 266 i 7 Aar, Nr. 85 i 8 Aar og Nr. 274 i 10 Aar. Alle de andre have været her længere end i 10 Aar, og efter de Oplysninger, der foreligger om de paagældende, og de særlige Omstændigheder, der for hver enkelt ere til Stede, tillader Udvalget sig at anbefale dem til Meddelelse af Indfødsret.

I 4 Tilfælde have de paagældende Kommunalbestyrelser ikke troet at kunne anbefale Ansøgerne til Indfødsrets Meddelelse, men efter de Motiver, der indeholdes i Oplysningerne, har Udvalget ment, at Ministeriets Opfattelse i den Henseende har Krav paa at blive tagen til Følge.